

Pentru Rendi, micuțul sat al Cerului Senin și hanul locului erau îngrozitoare. Peiyi fusese obligată să-i arate băiatului împrejurimile, iar acum fierbea de mânie văzându-l rânjind la podeaua aspră de lemn, la căsuțele sărăcicioase și dărăpănate, sau la buruienile îngălbenite ce mureau între pereții de piatră.

Singurul lucru pe care Rendi nu-l luă în derâdere fu întinderea stranie și nesfârșită de piatră, care începea dincolo de han. Cât vedeai cu ochii era doar stâncă netedă, ca și cum o mână invizibilă ștersese cu o cârpă întregul peisaj.

— Ce e asta? întrebă Rendi fără tragere de inimă.

— E Clătita de Piatră, răspunse Peiyi.

Se bucură că exista măcar un lucru de care băiețelul acesta antipatic să nu-și bată joc.

— Strămoșul meu a clădit-o.

— A clădit-o el?! întrebă Rendi neîncrezător.
Minți!

— Ba nu, insistă fetița. Strămoșul meu a fost un om de seamă.

— Strămoșul tău? Să vezi strămoșul meu ce... spuse Rendi repezit, dar se opri.

— Ce-a făcut strămoșul tău? întrebă Peiyi. Al meu a mutat un munte din loc!

Rendi își mușcă buza plin de nemulțumire. Străbunii lui erau cu mult mai măreți decât ai acestei fetițe cu fața murdară! Își înghiți însă vorbele cu amărăciune și, în schimb, zise:

— Cum?

Povestea bărbatului care a mutat un munte

Le vremea când locul acesta se numea Satul Munte-lui Nesfârșit, venerabilul meu străbunic s-a așezat în acest loc. Era un om cu totul ieșit din comun. Era într-atât de hotărât și neînfricat încât, dacă voia să își facă ceai cu apă din râul Nan Ling, străbătea sute de mile până la Râul cel Lung și înfrunta valurile-i sălbaticе și violente, doar ca să ia apă. Atât era de inteligent și de isteț, că în toată viața lui nu a pierdut nici măcar o dată la șah.

Mai era și atât de puternic, încât a reușit să tragă doi bivoli după el pe stradă, de coadă. Străbunicul meu era atât de minunat, încât toată lumea, chiar și spiritele de dincolo, îl privea cu admirație.

Așadar, când într-o dimineață de toamnă se uită pe fereastră și fu mâhnit, pământul începu să tremure la fel ca toată familia lui.

— Nu zăresc nimic pe fereastră, se plânse bărbatul. De ce nu se văd cerul, soarele și norii?

— Cinstite părinte, ziseră cei doi fii și soția lui, făcând o plecăciune, casa noastră este în dreptul muntelui. Dinspre odaie nu poți vedea cerul, căci îl ascunde muntele.

Auzind asta, străbunicul meu se înfurie:

— Dar trebuie să pot vedea cerul! Nu-i voi permite unui munte să ne ascundă cerurile! Vom muta muntele din loc.

Adună lopeți și căldări, după care se puse pe săpat alături de fiii lui, care nu-i ieșeau din cuvânt. Rând pe rând, umpleau căldările și cărau muntele departe. Fără îndoială, sarcina părea la fel de lipsită de șanse ca încercarea de a goli oceanul cu un bol pentru orez. Cu toate acestea, străbunicul meu nu se dădu bătut – zi de zi, el și fiii lui cărau găleți pline de pământ.

Toți sătenii se adunară în jur să privească uimiți cum străbunicul meu și băieții lui se străduiau să mute muntele. Duse de nori, șoaptele mirate ajunseră la urechile Spiritului Muntelui care coborî privirea spre neostenitul meu

străbunic, ai cărui umeri nu conteneau să mute bolovani. Spiritul se întrupă și coborî grăbit muntele.

— De ce încerci să muți muntele? îl întrebă Spiritul pe venerabilul meu străbunic. Nu este oare peste puterile oricui să care un munte găleată cu găleată? Și de-ar fi să trăiești o sută de ani și să trudești zi de zi, tot nu ai avea sorți de izbândă.

Dar străbunicul meu nu luă în considerare aceste cuvinte.

— Voi muta muntele din loc, zise el. Dacă nu mi-e dat mie să apuc acea zi, fiii mei și apoi copiii lor îmi vor duce mai departe munca. Până la urmă muntele ăsta afurisit va dispărea de-aici!

Spiritul Muntelui se cutremură de frică auzind adevărul din spusele străbunicului meu și, fără să mai scoată o vorbă, își luă tălpășița. A doua zi dimineața, lumina soarelui pătrunse în odaia străbunicului meu. Acesta sări în picioare și dădu fuga afară. Muntele se făcuse nevăzut. În locul lui se întindea acum un uriaș platou neted de piatră, drept ca o farfurie și nesfârșit precum cerul. Onorabilul meu străbunic era mândru. Mutase muntele din loc.

— Și uite așa avem Clătita de Piatră, încheie Peiyi. Se află pe locul în care a fost odată muntele, înainte să fugă de puterea și înțelepciunea străbunicului meu.

— Nu o folosește nimeni? întrebă Rendi.

— Nu crește nimic pe ea, nimeni cu clădește nimic acolo și nimeni nu o străbate, spuse Peiyi clătinând din cap. E atât de mare, încât dacă mergi pe ea și te înde-
părtezi îndeajuns, nu mai vezi decât piatră și cer și te
rătăcești! Uneori folosim un petec din ea pentru săr-
bători, de pildă pentru nunți, dar de cele mai multe
ori e lăsată goală.

— Nu-mi vine să cred, zise Rendi.

Însă platoul nesfârșit și plat se desfășura în fața
ochilor lui, iar băiatul nu putu găsi altă explicație.

— Muntele dispărut este și cel care dă numele
locului: Satul Cerului Senin, explică fetița, fiindcă
muntele nu mai tulbură seninul cerului.

„Și nici luna“, își spuse ursuz băiatul.

În seara aceea, din noua lui odaie de la han auzi
iarăși gemetele cerului. Rendi strânse din dinți și își
acoperi urechile, după care se îndreptă spre fereas-
tră pentru a scruta întunericul. Sub gemetele nopții,
băiatul auzi sforăitul liniștit al Jupânului Chao. Să fi
fost Rendi singurul care auzea cerul? Să fi fost totul
doar în închipuirea lui? De ce nu-l lăsau în pace? Se
auzi încă un plânset.

— Încetează! îi porunci Rendi cerului fără lună.
Nu mai am de gând să-ți ascult văicărelile!

Însă noaptea îi răspunse din nou cu un vaiet, iar
Rendi se încruntă. Avea de gând să le dea pe toate

uitării: tânguierile cerului, luna dispărută, totul. Voia să nu mai știe de nimeni și nimic. Se întoarse de la fereastră și închise ochii. Nu era nimic de văzut oricum. Afară era doar întunecime și sărăcăciosul Sat al Cerului Senin.

Rendi alergă cât îl ținură puterile pe Clătita de Piatră, lăsând în urmă doar stropi argintii de apă. Goni de parcă ar fi fost una dintre săgețile lui Wang-Yi, cu tălpile abia atingând pământul. Ar putea ca muntele să fie de fapt...? Dacă aveau să se întoarcă la apus...? Dar parada cu ocazia nunții pe Clătita de Piatră...? Dacă așa stăteau lucrurile, cum ar fi putut el să...? Chiar dacă Rendi nu îndrăznea să ducă întrebările până la capăt, încropi încet un plan.

Cerul de deasupra era acum purpuriu, iar ultimele raze de soare luminau văzduhul cu un curcubeu de aur. În depărtare, Rendi văzu un alai de oameni și auzi slab gălăgia sărbătorii. Lectica miresei, cu baldachinul ei de mătase roșie ca o creastă de cocoș, părea un bujor aprins pe piatra seacă. Rendi țâșni spre nuntași.

Muzica gălăgioasă și râsetele încetară brusc când oamenii dădură cu ochii de un băiat ciudat, scăpat de la înec, care gonea spre ei. Bărbații care duceau pe umeri lectica se opriră locului uimiți văzându-l pe Rendi, greu de recunoscut așa ud și dezlânat, venind ață spre ei și dând la o parte perdelele baldachinului.

— Rendi? tresări surprinsă MeiLan, ridicând mâna.

Era foarte frumoasă și în rochia ei roșie de mătase strălucea chiar mai tare decât baldachinul, iar agrafele de aur prinse elegant în păr îi scânteiau. Dar Rendi apucă brățara nemaipomenită de jad verde. Într-o clipă, i-o smulse de pe încheietură și ieși din lectică.

— Brățara mea! o auzi Rendi pe MeiLan strigând.

Aruncă o privire în spate și văzu că MeiLan reacționa cum sperase el.

— Nu mă voi mărita fără brățara aceea! spuse MeiLan și era clar că vorbise serios, căci, fără nicio ezitare, sări din lectică și începu să fugă după Rendi.

Oamenii din alai, zăpăciți, o luară la fugă după mireasă.

Rendi mări viteza, mai repede ca un hoț încercând să scape de urmăritori, mai repede decât dacă ar fi fost urmărit de Broasca Spurcată. MeiLan urla după el, iar în vacarmul din spatele ei Rendi îi auzea și pe

Jupânul Chao, pe Jiming și Peiyi ținând. Însă Rendi nu încetini. Alergă departe de Clătita de Piatră, peste movilele de pământ care acopereau fântâna secată, peste lucrurile lăsate în urmă de Fang, prin grădinile cu melci, printre rândurile de lampioane de licurici și în josul uliței, cât mai departe de han.

Însă pe drumul uscat și prăfuit simți că îl lasă picioarele, iar vocea lui MeiLan se auzea mai tare. Cerul se întunecă din ce în ce mai mult, bezna nopții acoperind pământul de parcă cineva ar fi vărsat un castron de întuneric peste el. Rendi făcu eforturi să alerge mai departe, dar degetele lui MeiLan prinseră cămașa lui udă și boțită și...

BUM!

Un sunet ascutit, asurzitor, de tunet bubui în întregul sat. Mai tare decât petardele de la nuntă, mai tare decât răgetele Magistratului Tigru, mai tare chiar ca orăcăielile lui Jiming din vremea când era broască, sunetul părea să crape cerul în două. Casele se clătinară, copacii se îndoiră și toți sătenii – inclusiv Rendi și MeiLan – căzură la pământ. Pământul tremură. Lampioane, licurici și stele se făcură nevăzute, iar preț de o clipă totul se cufundă în bezna și liniște.

— Uite! zise Peiyi încet, însă în liniștea totală se auzi ca un strigăt.

Arătă spre cer, însă cuvintele și mișcărilor ei erau de prisos. Toate privirile erau îndreptate într-acolo. Cu toții stăteau înlemniți, privind gură-cască în sus.

În spatele hanului Cerului Senin se înălțase un munte. Un munte nesfârșit al cărui vârf se întindea sus, atât de sus încât atingea luna. Căci luna era din nou pe cer. Era deasupra lor, o perlă luminoasă ce îi scălda pe cei de jos în lumina ei.

— Luna! Muntele! șopti cineva, apoi vocea se prefăcu într-un plâns de bucurie.

Sătenii rămaseră locului, ținându-și respirația și savurând peisajul după care tânjiseră, fără măcar să-și dea seama. Lumina pură a lunii părea să curgă peste ei, remodelându-i și umplându-i de energie. Rendi simți că se născuse din nou. Băiatul privi spre alaiul de săteni, spre MeiLan, Jiming, Jupânul Chao, Peiyi și Văduva Yan. Văzându-le ochii mari și luminoși, lui Rendi îi alunecă o lacrimă pe obraz.

Plângea, oare? Fiindcă în clipa aceea, cerul se luminează ca și cum un foc de artificii s-ar fi aprins a sărbătoare, iar picuri mari de apă începură să cadă de sus.

Ploua. Era o ploaie blândă, fină, care săruta pământul. Iarba uscată, frunzele și oamenii se întinseră cu toții spre cer pentru a prinde lacrimile de fericire ale muntelui și ale lunii.